

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. december 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

DÍCSÉRETÜK OKA: HALLOTTAK ÉS LÁTTAK

Énekek: 182; 318; 321,4; 437,2-3; 447

Lekció: Jn 1,1-14

Alapige: Lk 2,10-12

Imádkozzunk!

Édesatyánk, ezen a karácsony reggelen szeretnénk örvendeni szívünkben! Sok földi örömünk van, örülünk gyermekeink, unokáink mosolyának, egy lehetőségnek, egy elvégzett munkának, találkozásnak, de köszönjük, hogy az a szívbeli öröm, amelyről karácsony beszél, az egészen másfajta. Az a mi Urunk, Jézus Krisztus feletti öröm.

Köszönjük, hogy a megígért Szabadítót küldted el azon az első karácsonyon, amikor az Ige testté lett. Benne testet öltött irántunk való jóakaratom, hűséged, szereteted és irgalmad, de ítéleted is mindazok számára, akik nem hittek a te egyszülött Fiadnak nevében.

Köszönjük az erről szóló evangéliumot, melyet nemcsak a pásztorok hallottak, hanem ami eljutott a napkeleti bölcsekhez és sok-sok emberhez szerte a világon. Mindenféle népből, nyelvből, ágazatból és nemzetből jöttek Jézus Krisztust imádni, előtte hódolni, Őt dicsérni.

Most azt kérjük, Urunk, hogy ne csak karácsony ünnepén örvendezzünk, hanem életünk minden napján, hiszen aki téged megtalált, az boldog, nagy üdvre lelt! Engedd meg, hogy a veled való kapcsolat, a te követésed, a tőled jövő élet bearanyozza hétköznapijainkat is!

Ez a szívbeli öröm hassa át a gyászolókat, betegek, krízishelyzetben lévőket életét, akik azt gondolják, hogy nincs kiút, és nincs kitől hallják: „Született néktek ma a Megtartó”, aki Úrrá és Krisztussá lehet az életükben!

Engedd meg, Urunk, hogy ezen a karácsonyon téged dicsérjünk teljes szívünkkel, előtted hódoljunk, egek nagy Királya, és téged magasztaljunk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét, melynek alapján az ő üzenetét Szentlelke segítségével hirdetem közztetek, a Lukács írása szerint evangélium 2. fejezetének 10-12. verséig olvasom ekképpen: *„Az angyal így szólt: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában! Ez pedig nektek a jel: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.”*

Kedves testvérek, belecsodálkoztam abba, hogy Isten Szentlelke ezen az ünnepen úgy rendezte, hogy az ünnepkör minden igehirdetése a Lukács írása szerinti evangélium 2. fejezetéből hangzik, a pásztorok történetéből. Különösen arra az egyetlen igeverstre szeretném irányítani a figyelmet, ami így van megírva a 12. versben: „Ez pedig nektek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.”

Azért olvastam fel az előző két verset is, mert így még inkább érthető ennek az ígének a mondanivalója. Ennek a kijelentésnek, amit az angyal mond a pásztoroknak: „Született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában”, csak a második fele az, hogy „találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.” Az angyal egy olyan jelről beszél, amely látható, megtalálható, és Isten ígéjének, ígéretének bizonyítéka lesz a pásztorok számára. Ami a mennyben történt, annak az atyai akaratnak, amely a hívőknek üdvösséget, örök életet készített, az első karácsonyon volt egy földi jele.

Először lássuk meg azt, hogy ezek a pásztorok a hallott ígét elébe helyezték a jelnek! Amit hallottak, fontosabb volt számukra, mint amit majd látni fognak. A látás elé került a hallás. Ez azért fontos üzenet minden ember számára, mert mi arra vagyunk hajlamosak, hogy a látást helyezzük a hallás elé. Istennél azonban rend van. Ennek bizonyítéka, hogy ezek a pásztorok karácsonykor először hallottak. Az angyal szavát hallják, aki azt mondja: „Ne féljete, nagy örömet hirdetek nek-

tek: Született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában!”

A hitetlen ember azt mondja: Hiszem, ha látom! A látás kerül előtérbe, ami megfogható, tapintható. A szellemi ember számára ez úgy hangzik: amit racionálisan meg tudok érteni. Egy fizikus azt mondta nekem egyszer: Tetszik tudni, amit le lehet vezetni, képletekkel be lehet bizonyítani, mi csak azt hisszük. Ilyen az ember.

Isten azonban próbára teszi a pásztorok hitét. Hisznek-e az igének, a mennyei kijelentésnek? Amikor Jézus Krisztus tanított, és elmondja az Isten országának dolgait, akkor többen jelt kívánnak. Mutass nekünk jelt! Nem volt elég az, amit hallottak, az a sok csodálatos dolog, amiről Jézus beszélt nekik hitelesen, mint aki szemtanúja mindannak, amit a mennyből hozott. „E gonosz nemzetség jelt kíván, de nem adatik más jel számukra.” Ezzel utal a régi jelre, amelyet már nem látni lehet, hanem hirdetni lehet annak üzenetét.

Mit akar a Lukács 16. szerint a gazdag ember a pokolban? Azt, hogy menjen vissza Lázár, mert a gazdag embernek öt testvére van, és nehogy ide kerüljenek, a gyötrelmek helyére. Mi a felelet rá? Nem, van Mózesük, és vannak prófétáik! A menny Istene mindig az ő kijelentését akarja előre helyezni, és nem a látást, a megtapasztalást, mert akkor nem beszélhetünk hitről. „A hit a nem látott dolgok létéről való meggyőződés.” Nagyon fontos üzenete ennek az igének, hogy a jelt Isten azért adja, hogy az övéi annak nyomán erősödjenek hitükben: „Találtok egy kisgyermeket, bepólyálva feküdni a jászolban.”

Ez volt a probléma az Ószövetségben is, amikor Isten népe királyt kért. Nekik látható király kellett. Olyanok akarunk lenni, mint a többi nép, akiknek van királyuk! Isten mit mond? Megvetettek engem, mert láthatatlan vagyok. Istent soha senki nem látta. Isten csak az üzeneteken keresztül létesít kapcsolatot az emberrel. Adj nekünk királyt, akihez oda lehet menni, trónon ül! A látást akarták előtérbe helyezni.

A pásztorok történetében első a hit, aztán a tapasztalás. Hisznek az angyal szavának, és ebből a hitből fakad: „Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk!”

Vajon nem helyezzük-e mi előrébb az értelmet, a tudományt a hittel szemben? Nagy kísértés, mit mond a tudomány, mit értek el! A hit nem a látás világa, hanem a hallásé. Karácsony nem a szem, hanem a hit számára készített ünnepe Istennek. Amit jelez, az csak hittel fogható meg. Három dolgot szeretnék elmondani a jelről!

1. Az eredeti szó azt is jelenti, hogy ismertető jel. Számomra sokat jelentett, amikor megértettem, hogy nemcsak egyszerűen jel, hanem ismertető jel, vagyis önmagán túlmutat. Amikor Isten jelt ad az embernek, az azt jelenti, hogy túlmutat a jel önmagán. Nem a jel lesz a fontos, hanem a jelzett dolog, az, amit kifejez. Egy nagyon egyszerű példa: egy villamosjegyre rá van írva, hogy 350,- Ft. Nem a kis papírdarab kerül annyiba, hanem azért fizetünk, hogy utazhassunk a villamoson. Amit képvisel a jel (feltüntetett ár), az a lényeg. Istennek nem a jelei fontosak számunkra, hanem amit a jel akar kifejezni. Az ézsaiási ígéret: „Gyermek születik nekünk” azt akarja kifejezni, hogy Jézus Krisztust ne úgy várják, mint egy királyfit, mint egy herceget, hanem úgy, mint egy gyermeket! Az Ézsaiás 7-ben: „Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat” azért jel, mert így volt megírva, így kellett eljönnie.

2. A külső jelnek soha nem a formája, mérete a fontos, hanem az, amit rajta keresztül Isten meg akar értetni velünk az igéből. Ezeket a jeleket az emberek mindig lebecsülik, kicsinynek tartják. Sokan elme-hettek az istálló előtt, és lekicsinylően beszélhettek Jézusról: Ő lenne a Szabadító, a Messiás, akit vártak a királyok, a próféták, hogy majd eljön és megváltja az ő népét? Itt lenne ebben a szegényes jászolban? Mária és József képviselik Isten országának a titkát itt a földön? Sokan lebecsülik a prédikációt, azt mondják emberi beszéd. Az Újszövetségben az apostoli tanítás mondja, hogy nem emberi tudomány! Lebecsülik a Bibliát, mondván, azt is csak emberek írták. A hitetlenek mindig ezen a véleményen vannak. Ez a „csak” nem engedi a hitet előtörni, növekedni, szolgáló, élő hitté lenni.

Ilyen jel a kereszt, melyet kiteszünk a falra. Nagy felháborodást keltett, amikor egy országban azt mondták, hogy vegyék le a keresztet az iskolában, mert ez diszkriminatív azok számára, akik nem keresztyének. A Biblia szerint nem az a tragédia, ha a jel eltűnik, hanem ha a keresztről való beszéd hallgat el. Amikor Pál apostol Korinthusba megy, azt mondja: hoztam nektek a Krisztust a prédikációban, az igehirdetésben. Elmondja a korinthusiaknak, hogy nem a kereszt, mint jel, hanem a keresztről való beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek, de nekünk, aki megtartatunk, Istennek ereje.

Persze jobb, ha ott van a jel, mert emlékeztet. Lehet, hogy valaki megáll a jel mellett, és meghallja a keresztről szóló beszédet, szembe-sül az igével. Jézus Krisztus felvitte bűneinket testében a fára, ezt nem szabad elhallgatni. Nem a jelben hiszünk, hanem abban, amit jelez számunkra.

Ilyen jel a kis darab kenyér és a korty bor, amit az úrasztalára teszünk. A hitetlenek számára nem jelent semmit. Nem tulajdonítunk többet a kis darab kenyérnek és korty bornak, mint a jel szerepét – mondták a reformátorok. Hitvallásunk szerint mögötte azt látjuk, hogy: „Jézus Krisztus egyszeri, tökéletes áldozatával az én bűneimet elvette, és az Atya Istent kiengesztelte. Az Isten előtti sorsomat elrendezte, örök életemet megnyerte.” Ezt látom benne. A jel csak erősíti az ígét. A hit számára azért jel az úrvacsora kenye és bora, hogy még inkább higgyem, hogy bűneim meg vannak bocsátva az Ő nevéért, és még inkább előttem legyen a kegyelem. Az én drága Megváltóm teste így töretett meg, és vére így ontatott ki.

3. Hadd szóljak még arról, hogy a jel csak ideig való. Hiszen amikor Jézus Krisztus megjelent, ő csak egy ideig volt kisgyermek. Emberi testben csak kb. 33 évig élt, egy meghatározott, viszonylag rövid ideig.

Erre utal a Jelenések könyvének 1. fejezetében az ige: „Kegyelem néktek, és békesség, attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő.” Hogy lehet Jézus Krisztusról elmondani azt, hogy Ő volt, amikor Ő, mint Isten, örökkévaló? Mindig volt, és mindig lesz. Hogy eljövendő, azt még értjük, mert eljön majd egyszer az Atya jobbjáról, ítélni élőket és holtakat, feltámadott dicsőséges testében. A földi életéről, a 33 évről lehet múlt időben beszélni. A jel mindig ideig való, a jelt adja Isten egy-egy népnek.

Mi, reformátusok, semmiféle Krisztus-ábrázolást nem csinálunk. Jó lenne, ha ezt minden gyülekezetben komolyan vennék! A kis műanyag babát nem kellene befektetni a betlehemi jászolba. Tudomásul kellene venni, hogy ez egy olyan jel, amely csak egy ideig látszott. A betlehemi csillag is csak egy ideig látszott, azután többé nem.

Pál azt mondja a korinthusiaknak: Ha ismertük is Krisztust test szerint, többé nem ismerjük. Voltak ott, akik még találkozhattak vele. Pál lezár mindent, és Krisztust, mint megfeszítettet hirdeti.

Meddig jel az úrvacsora? A szereztetési igében így olvassuk: „Ezt cselekedjétek, amíg eljövendő!” Az úrvacsora is csak addig fog tartani, amíg Jézus eljön, nem lesz örökké jel. Sokkal nagyobb vendégséget készít nekünk a mi Urunk. De ez ennek a jele, amit Jézus Krisztus kijelentett nekünk, hogy milyen vendégségbe várja az Ő megváltott népét.

Hadd fejezzem be azzal, hogy akiknek kedves az Isten ígéje, azoknak kedves volt a jel, és miután megbizonyosodtak, a bizonyosságuk mezején kezdtek el járni! Olyan csodálatos, hogy elmennek a pásztorok, Máriának és Józsefnek elmondják azt, ami a gyermek felől meg-

mondattott nekik. Az a fontos, hogy mit mondott nekik az Úr. Amikor visszamennek a pásztorok, dicsőítik Istent, és azt mondják, hogy minden úgy volt, amint az nekik megmondattott. Azzal van tele a szívük, amit az Isten mondott.

Hadd mondjak el egy példát! Amikor templomot építettünk az előző gyülekezetünkben, ráálltunk Isten ígéjére, az volt a fontos, hogy mit mondott az Úr. Amikor találtunk egy-egy jóindulatú embert, aki valamiben segített, ez volt a jel számunkra. Isten jóindulatúvá, segítőkészé vagy adakozóvá tette. Ez csak egy jel volt, amellyel számunkra Isten hozzánk való szavát erősítették.

Biztos ti is tapasztaltatok hasonlót, de csak akkor, ha Isten ígéje tölti be a szíveteket. Akkor Őt fogjátok magasztalni, de nem a jelért, hanem Őt magát, aki adta az Ő ígét. A hívő embernek ez az öröme. Ezt hallja az ígében, ezt látja a jelben: minden úgy van, ahogy Isten kijelentette, minden igaz. Még akkor is, ha a halál árnyékának völgyében járok, ha hatalmas próbák vannak az életemben, amikor kísértések tüze éget, vagy az ördög riaszt, hogy még az üdvöm is elveszíthetem. Akkor is kapaszkodjatok bele Isten ígéjébe, ígéretébe! Aki nemcsak ígét adott, hanem önmagát adta a mi bűneinkért, a testté lett Igében, Jézus Krisztusban. Isten megerősíti a jelek által az ő ígét, a hit enged szavának, a hit igaznak tartja azt, és kész engedelmeskedni. Soha ne akadunk meg a jelnél! Mindig menjünk tovább, akire mutat a jel, aki szól, a mi mennyei Atyánkra, aki úgy szeretett minket, hogy elküldte testben az ő egyetlen Fiát, Jézust!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Atyánk, ezt a csodálatos jelt, amit az akkoriak láthattak, és még inkább köszönjük eleinket, akik azóta hihettek, ahogy az idős János apostol írja levelében: Hirdetjük nektek, hogy ti is higgyetek! Bár mi láttuk, szemeinkkel szemléltük, kezeinkkel tapintottuk az élet ígét, de hirdetjük nektek.

Hadd köszönjük meg, Urunk, hogy évszázadok óta hirdettetik az evangélium, azóta hívsz magadhoz szeretettel! Nem pusztítani, ítélni akarsz, hanem kegyelemmel és irgalommal szánva hajolsz le ilyen mélyre, a bűnös világba, hogy egy sötét, tisztátalan istállóban születik meg a világ Megváltója.

Köszönjük, Urunk, hogy te vállaltad ezt. Magasztal a szívünk, Úr Jézus, hogy engedté az Atya szavának: „Mindazáltal ne úgy legyen,

ahogy én akarom, hanem amint te!” Most azt kérjük, hogy ezt a ki-mondhatatlan szeretetet bárcsak minél többen megértenék, és azon gondolkoznának, hogyan lehet találkozni veled, az élet forrásával, az örök élet letéteményesével! „Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” Mutasd meg nekünk, Urunk, hogy karácsony erről szól! Újból és újból felkínáld az embernek a te szabadításodat és üdvösségedet.

Urunk, szeretnénk békét ott, ahol háború van, megoldást ott, ahol megoldatlan kérdések vannak! Bocsásd meg, hogy az ember azt gondolja, hogy mindez magától megy, ezt embereknek, vezetőknél kell megoldani, és nem fordulnak hozzád! Tudjuk, hogy béke csak akkor lesz, áldás is, ha kegyelemből fakad, és a bűnbocsánat következménye lesz a béke.

Hadd tudjunk így ünnepelni, hiszen nem csak az a baj, hogy háború dúl a szomszédban, hanem sokszor az életünkben, szívünkben is háború van! Kérünk azért, hogy ettől szabadíts meg először! Amikor megújulást, megtérést adsz az embernek, kezd rajtunk, Urunk, hogy életünkben több szentség, odaszánás, szeretet legyen irántad! Áldd meg ennek a világnak a karácsonyát, hogy legyenek fülek, szívek, melyek hallják és megértik ma is az evangélium üzenetét! Áldd meg gyülekezeteinket, ahol a keresztről való beszéd hirdettetik, hiszen karácsony azért történt, hogy megtörténhessen nagypéntek, hogy igaz legyen húsvét csodája! Karácsony az első állomása volt ennek a megváltó tervnek, amely a világ teremtése előtt keletkezett, a te örök tanácsvégzésedbe, Atyánk. Köszönjük neked ennek beteljesülését, amikor azt láthatjuk, hogy minden úgy van, és a szívünk boldogan mond rá áment.

Kérünk, hordozd életünket, gyülekezetünket, gyászoló testvéreinket, betegeinket, az erőtlenekeket, a megfáradtakat, és mindazokat a testvéreket, akik a távolság miatt csak interneten keresztül vesznek részt a velünk való közösségben! Áldd meg úrvacsorai közösségünket! Köszönjük, hogy testednek és vérednek jeleit adtad benne, melyek arra utalnak, hogy: „Van még számomra is bocsánat. Van Jézusom, Ő az enyém.” Kérünk azért, hogy erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét!

Ámen.

447. ének

1. U - ram, bo-csás - sad el Szol - gá - dat bé - ké - vel,
Szent í - gé - re - ted sze - rint,
Mert te üd - vö - zí - tőd Én sze - me - im e - lőtt
Né - kem nyil - ván meg - je - lent.

2. Kit világos fényül / Pogányoknak küldtél,
Kinek fényességével
Nyilván kijelenék / A szent Izráelnek
Nagy dicsósége széjjel.